

Johannes Calvijn over Psalm 1:1, 2

1 WELGELUKZALIG is de man die niet wandelt in den raad der goddelozen, noch staat op den weg der zondaren, noch zit in het gestoelte der spotters.

2 Maar zijn lust is in des HEEREN wet, en hij overdenkt Zijn wet dag en nacht.

Gezegd is de man

De betekenis van de Psalmist is, zoals ik hierboven heb gezegd, dat het altijd goed zal gaan met Gods vrome dienaren, wier voortdurende inspanning het is om vooruitgang te boeken in de studie van Zijn Torah. Omdat het grootste deel van de mensheid gewend is om het gedrag van de heiligen te bespotten als louter eenvoud en om hun werk te beschouwen als volledig weggegooid werk, was het van belang dat de rechtvaardigen bevestigd zouden worden in de weg van heiligheid, door de overweging van de ellendige toestand van alle mensen zonder de zegen van God, en de overtuiging dat God niemand gunstig gezind is dan hen die zich ijverig wijden aan de studie van de goddelijke waarheid.

Bovendien, omdat corruptie altijd de overhand heeft gehad in de wereld, in zo'n mate dat het algemene karakter van het leven van de mensen niets anders is dan een voortdurend afwijken van de Torah van God, vermaant de Psalmist, voordat hij de zegening van de studenten van de goddelijke Torah bevestigt, hen om zich niet te laten meeslepen door de goddeloosheid van de menigte om hen heen. Beginnend met een verklaring van zijn afschuw van de goddelozen, leert hij ons hoe onmogelijk het voor iemand is om zijn geest toe te wijden en te mediteren over Gods Torah als hij zich niet eerst heeft teruggetrokken en afgezonderd van de gemeenschap van de goddelozen.

Een terechte vermaning, dat is zeker; want we zien hoe gedachteloos mensen zich in de strikken van Satan werpen; tenminste, hoe weinigen er in verhouding zijn die zich wapenen tegen de verlokkingen van de zonde. Opdat we volledig op de hoogte zijn van ons gevaar, is het noodzakelijk om te onthouden dat de wereld vol zit met dodelijke corruptie en dat de eerste stap naar een goed leven is om afstand te doen van het gezelschap van de goddelozen, anders zal het ons zeker besmetten met zijn eigen vervuiling.

Omdat de profeet in de eerste plaats de godvruchtigen opdraagt om op te passen voor verleidingen tot het kwaad, zullen wij dezelfde volgorde volgen. Zijn bewering dat zij gezegend zijn die geen gemeenschap hebben met de goddelozen, is wat het algemene gevoel en de opinie van de mensheid nauwelijks zal toestaan; want terwijl alle mensen van nature verlangen en geluk zoeken, zien we hoe veilig ze zich kunnen overgeven aan hun zonden, ja, dat degenen die het verst zijn afgeweken van de gerechtigheid, in de bevrediging van hun lusten, gelukkig worden geacht, omdat ze de verlangens van hun hart verkrijgen. Integendeel, de profeet leert hier dat niemand zich naar behoren kan bezighouden met de vreze en de dienst van God, en met de studie van Zijn Torah, totdat hij vastbesloten is om zijn hart te bevredigen.

Omdat het niet gemakkelijk is om de goddelozen, met wie we in de wereld zijn omgegaan, te mijden en volledig van hen vervreemd te zijn, gebruikt de Psalmist, om zijn vermaning meer nadruk te geven, een veelvoud aan uitdrukkingen.

In de eerste plaats verbiedt hij ons om in hun raad te wandelen; in de tweede plaats om op hun weg te staan; en in de laatste plaats om op hun plaats te zitten.

De slotsom is dat de dienaren van God moeten trachten het leven van goddeloze mensen te verafschuwen. Maar omdat het **het beleid van Satan** is om zijn misleidingen op een zeer listige manier in te smokkelen, laat de profeet, opdat niemand ongemerkt misleid zou worden, zien hoe de

mensen gewoonlijk beetje bij beetje ertoe gebracht worden om zich van het rechte pad af te wenden. Ze gaan niet bij de eerste stap zo ver dat ze God hoogmoedig verachten, maar als ze eenmaal gehoor hebben gegeven aan slechte raadgevingen, leidt Satan hen stap voor stap verder af, totdat ze halsoverkop in openlijke overtreding storten. De profeet begint daarom met raad, waarmee ik de goddeloosheid bedoel die zich nog niet openlijk openbaart.

Dan spreekt hij over de weg, die moet worden opgevat als de gebruikelijke wijze of manier van leven. En bovenaan de climax plaatst hij de zetel, met welke metaforische uitdrukking hij de koppigheid aanduidt die voortkomt uit de gewoonte van een zondig leven. Op dezelfde manier moeten ook de drie zinnen, wandelen, staan en zitten, begrepen worden. Wanneer iemand gewillig wandelt naar de bevrediging van zijn verdorven begeerten, brengt de praktijk van het zondigen hem zo in vervoering, dat hij, zichzelf vergetend, verhardt in goddeloosheid; en dit noemt de profeet het staan op de weg van de zondaars. Dan volgt ten slotte een wanhopige halsstarrigheid, die hij uitdrukt door de figuur van het zitten.

Of er dezelfde gradatie is in de Hebreeuwse woorden, *reshaim*, *chataim* en *letsim*, (goddelozen, zondaars, spotters) dat wil zeggen, een geleidelijke toename van het kwaad, laat ik aan het oordeel van anderen over. Mij lijkt dat er niet te zijn, tenzij misschien in het laatste woord. Want zij worden verachters genoemd die, nadat ze alle vrees voor God van zich hebben afgeworpen, zonder terughoudendheid zonden begaan, in de hoop aan straf te ontkomen, en zonder berouw of vrees spotten over het oordeel van God, alsof ze nooit opgeroepen zouden worden om rekenschap aan Hem af te leggen.

Het Hebreeuwse woord *chataim*, waarmee de openlijke goddelozen worden aangeduid, is heel goed verbonden met de term *weg*, waarmee een beleden en gebruikelijke manier van leven wordt aangeduid. En als het in de tijd van de Psalmist nodig was voor de vrome aanbidders van God om zich terug te trekken uit het gezelschap van de goddelozen, om hun leven goed in te richten, hoeveel te meer moeten we dan in deze tijd, waarin de wereld zoveel verdorven is geworden, zorgvuldig alle gevaarlijke genootschappen vermijden, zodat we onbesmet blijven door haar onzuiverheden. De profeet beveelt de gelovigen echter niet alleen om zich op een afstand te houden van de goddelozen, uit angst om in hun hart te worden gesloten.

Psalm 1:2

Maar zijn lust is in des HEEREN wet, en hij overdenkt Zijn wet dag en nacht.

In het tweede vers spreekt de Psalmist niet eenvoudigweg over hen die God vrezen, zoals op andere plaatsen, maar hij duidt godsvrucht aan met de studie van de Torah, en leert ons dat God alleen recht gediend wordt als zijn Torah gehoorzaamd wordt.

Het wordt niet aan ieder mens overgelaten om naar eigen inzicht een systeem van godsdienst te ontwerpen, maar de norm voor godsvrucht moet uit het Woord van God worden genomen. Als David hier over de Torah spreekt, moet dat niet zo worden opgevat alsof de andere delen van de Schrift moeten worden uitgesloten, maar eerder, omdat de hele Schrift niets anders is dan een uiteenzetting van de Torah, wordt daaronder als het hoofd het hele lichaam begrepen.

Daarom omvat de profeet, door de Torah aan te bevelen, alle andere geïnspireerde geschriften. Daarom moet hij zo worden opgevat dat hij de gelovigen aanspoort om ook de Psalmen te lezen. Uit zijn karakterisering van de godvruchtigen als verlustigd in de Torah van de Heer, kunnen we leren dat gedwongen of slaafse gehoorzaamheid helemaal niet aanvaardbaar is voor God, en dat alleen diegenen waardige studenten van de Torah zijn die er met een opgewekte geest naar toe gaan, en zo verrukt zijn over de instructies ervan, dat ze niets liever of heerlijker vinden dan er vooruitgang in te

boeken. Uit deze liefde voor de Torah vloeit voort dat men er voortdurend over mediteert, wat de profeet zegt in de laatste zin van het vers; want allen die waarlijk door liefde voor de Torah gedreven zijn, moeten behagen voelen in de ijverige studie ervan.